

ВАЛЕНТИН ПОПОВ - ВОТАН ИГРАТА НА ДЯВОЛА

chitanka.info

Времето бе прекрасно за разходка. Смутно време през топла зима. Нестабилна държава и изнервени хора, които биваха управлявани повече от шест месеца от нежелано правителство с олигархични интереси.

Дяволът се разхождаше с удоволствие по шумните софийски улици, неособено добре изчистени от кал и отпадъци, хрочки, смачкани вестници и обвивки от дюнер. Той се забавляваше. Освен вече изброеното, доста иноверци се подвизаваха тук. Как да не си щастлив! Беше се предрешил в черен костюм, макар и малко демоде, лачени чепици и бастун със седефена дръжка. Гарвановочерната му коса бе сресана назад и напомадена. Светлите си очи криеше зад тъмни очила с дебели рамки. Криеше ги, за да не плаши хората. В дъната на зениците му грееха вечните пламъци на ада. Светеше болката на милиони изгубени души, които му служеха и даваха сила да продължава да върши делата си. Взимаше надмощие и той го усещаше. Това още повече повдигаше настроението му.

Спря се пред витрината на един магазин близо до „Витошка“ и се загледа в отраженията на хората, които бързаха зад гърба му. До него малко момченце дърпаше майка си към вратата, а тя се опитваше да му обясни, че бързат. Дяволът с тиха стъпка се приближи, наведе се рязко към детето и му прошепна нещо на ухото. Симо спря да се дърпа и тръгна с майка си. Тя се извърна към непознатия рязко, с желание да му се скара, че е нарушил личното им пространство, но когато го погледна, сякаш хиляди ледени игли се забиха в лицето ѝ и бързо закрачи, така че малкото дете трябваше да подтичва след нея. Тънка усмивка заигра на устните на Дявола.

Симо си играеше в стаята с новото камионче, което бе успял да измоли от майка си. Имаше жълта кабина и червена каросерия, която се вдигаше като въртиш едно червено колелце. Отпред на калника пък имаше една макара с дълъг конец и кукичка накрая.

„Бръъъм“, бръмчеше Симо, „дрррррр“, казваше, докато въртеше червеното зъбчато колелце, за да вдигне каросерията. И после пак „бръъъм“. След десетина минути Симо паркира камиончето под леглото си и тихо излезе от стаята си. Надникна в спалнята, където дремеше бабата, която го гледеше следобед, и влезе в кухнята.

Примъкна една табуретка и се качи на нея, за да достигне горното чекмедже на шкафа над миялната машина. Бръкна вътре, взе клещите на баща си и една ролка с тел и слезе. Тихо, по чорапки, излезе от апартамента и се качи на горния етаж.

Там клекна и се послуша. Беше спокойно. Течеше работен ден и само пенсионерите си бяха по домовете. Разви телта и върза единия край за перилата, ниско долу на третото стъпало. Изтича бързо обратно в кухнята. Качи се на табуретката и взе един пирон и чука. Върна се на стълбите, заби пилона в стената, като след всеки удар с чука се послушваше, а после с клещите отрязва другия край на телта. Върза я за пилона. Прибра се вкъщи, затвори вратата, прибра инструментите и телта в чекмеджето, върна табуретката и пак влезе в стаята си. Дръпна камиончето и започна да бръмчи отново.

Към 18:30, малко след като майка му се прибра, откъм стълбището се чу тупурдия, нещо тежко падна. След това суматоха от гласове, сирена на линейка. Симо успя да надникне иззад майка си, която уплашена стоеше на входната врата. Видя Стефка, комшиятата от горния етаж, която лежеше с разперени ръце на стълбищната площадка, а вратът ѝ бе странно извит. Симо усещаше, че нещо лошо се е случило и не се възпротиви, когато жената, която го гледаше, го дръпна назад. Гласовете на възрастните звучаха нервно и уплашено. Някъде се чуваха хлипове. Преди да си легне Симо чу, че леля Стефка е „умряла“, каквото и да значеше това. Самият той не знаеше значението на тази дума, но предусещаше, че повече няма да я види и тя да му дава тайно домашни курабийки.

Калоян се прибра в таванската си стая късно. След като изпи няколко водки с приятели и обсъдиха протестните действия, те се изпокараха. Едни бяха за мирни протести, други под влияние на алкохола (и на здравия разум) твърдяха, че власт от комунист се взима само с кръв и настояваха за революция.

Той се извини пред компанията с това, че го боли глава и се прибра. За съжаление, приятелката му беше в провинцията и не го чакаше в леглото, но все пак щеше да си изкара добре.

Взе няколко бири от денонощния и се качи. Пусна си „Lord of steel“ и влезе в банята за един дълъг горещ душ. После се обтегна гол

на дивана, пусна телевизора и отпи от ледената бутилка.

Сутринта се събуди с главоболие. Изми се, изпи два аспирина, облече чиста риза и панталон и излезе за лекции. На вратата на четвъртия етаж с периферно зрение мярна некролог. Спря се и го погледна. Ококори се като разбра, че леля Стефка е умряла. Зачуди се как ли, но бързаше, затова изхвърча и не се сети до вечерта, когато на вратата на квартирата му се потропа и съпругът на леля Стефка, чичо Стоян, му каза, че трябва да напусне тавана, защото щял да продава апартамента и да ходи да живее на село.

Останал сам, Калоян се разпусва, защото не му се търсеше отново квартира. А и тази, въпреки че бе малка, поне беше в идеалния център на града. Обади се на приятелката си, че утре няма да я чака на автогарата, защото ще ходи на огледи за квартира, и излезе.

Запи се с приятели и, като за последна вечер, доведе една мацка от компанията в квартирата си. Замаяни от алкохола, двамата се съблякоха и с неземна жажда се любиха бясно.

Лина слезе на автогарата от автобуса, измъкна тежката чанта от багажното отделение и с мъка тръгна към спирката. Часът бе 18:15 и слънцето все още грееше силно и жарко. „Добре че не обух токчета“, помисли си тя.

Момичето имаше дълга, чуплива кестенява коса, в която слънчеви лъчи играеха и се гонеха, слабо тяло, дълги прави крака и лъчезарна усмивка. Когато се смееше, лицето ѝ грееше, заобиколено от къдрици.

Наближила спирката на маршрутките, Лина спря за малко и погледна назад, откъдето трябваше да се зададе маршрутката. Видя я да идва и грабна дръжката, бързайки към спирката. Колата я подмина и спря.

— Хей, Лина, това ти ли си? — Някакво момче се подаде от отворения прозорец.

Тя го погледна, но не ѝ се стори познат.

— Аммм, да — малко объркано каза тя, гледайки как маршрутката спира и започва да се пълни със студенти. Явно щеше да чака още 20 минути до следващата.

— Аз съм Иван. Учихме до пети клас заедно. Сигурно не си ме спомняш — каза момчето и се усмихна. — Тогава бях дребен и дебеличък, едва ли си ме забелязала.

— А-а-а, да... Как... Спомням си! — несигурно каза Лина. „Хич не се сещам даже!“

— Ей, тежи ли ти? — Иван излезе от колата. Беше висок, с черна коса до под ушите, сребърни обеци и поддържани бакенбарди. Лина видя, че явно редовно ходи на фитнес, тъй като имаше изключително мускулесто тяло.

— Искаш ли да ти помогна? С кола съм. Ще те закарам — и без да я дочака грабна куфара ѝ и го сложи в багажника. — Качвай се! Имаме толкова да си говорим.

В мозъка на Лина бясно замига червена лампичка. „Не се качвай.“ Предупредителни сирени виеха, опитвайки се да задържат порива на тялото. Но бавно и несигурно тя се качи.

Иван я попита накъде да кара и след това започна да разказва какво е правил, къде е пътувал, какво работи. След половин час спря пред блока ѝ, слезе и извади куфара от багажника.

— Заповядай. И не приемам „не“ за отговор. Остави си багажа и искам да те заведа на едно място за по питие?

Лина се опита да откаже. Червената лампичка замига отново, но Иван бе толкова настоятелен и (трудно бе да го признае пред себе си) обаятелен, че в крайна сметка реши да не обръща внимание на съмненията и се качи в колата му.

На другия ден Калоян звъня цял ден на мобилния на Лина, но никой не вдигна. На следващия ден пак. Обади се на родителите ѝ, но разбра, че си е заминала за София — така, както са се били разбрали. Съжали, че не отиде да я чака. Но само да не трябваше да сменя квартирата заради тая пукнала бабичка.

Обявиха Лина^[1] за издирване и не след дълго намериха тялото ѝ захвърлено в канавка встрани от магистрала „Хемус“ до Витиня. Аутопсията показа, че Лина е била многократно изнасилена, по тялото бяха намерени следи от побой, явно нанесен преди половия акт, а смъртта е настъпила вследствие на множество тежки удари с тъп предмет по главата.

Дяволът стоеше пред шадраваните на НДК и се усмихваше. Колко хубав бе светът и тази малка държава. И колко много поразии можеш да направиш като подшушнеш една идея на малко дете.

[1] Случаят с убийството на Хюлия Маджар от януари 2014 г. [↑](#)

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.